

reises noget Spørgsmaal om, at Folkethinget eller Forslagsstillerne skulde have tilfidefat Hensynet til Regjeringen. Jeg finder den Indvending, som den høitærede Minister fremkom med, nemlig at de andre Mænd, som Regjeringens Lovforslag angaar, have et ligesaa stort Krav paa at blive hjulpe som Invaliderne, ikke kan gøres gjældende. Jeg paastaar, at de nuværende Invalider have en ganske anden Stilling end alle de Andre. Invaliderne have faaet et Lilsagn, idet Krigen blev aabnet, om, at de kunde være trygge, naar Ulykken skulde træffe dem i deres Kamp for Fædrelandet, og saa siger jeg: det er Synd bagefter, naar Omstændighederne udvikle sig saaledes, at den Understøttelse, som man i sin Tid gav dem, viser sig utilstrækkelig, da at lade dem vedblive at lide Nød, fordi der har været Stridsspørgsmaal mellem Regjeringen og Thinget angaaende almindelige Regler for fremtidige Invalider. Det er min Overbevisning, at der burde sluttes en Fred om dette Spørgsmaal, hvor der er Enighed om selve Tinget, og at disse uvedkommende Betragtninger burde holdes borte. Det er vist tidt et utafnemligt Arbejde at være Fredsprædikanter, men det er mig det Samme; jeg glæder mig alligevel til i dette Dieblis at stille mig, som jeg gjør, fordi jeg er levende gennemtrængt af den Overbevisning, at det i Grunden er den samme Yølelse, der ligger i Alles Hjertes, ogsaa hos Regjeringen, der er ligesaa menneskevenlig som Thingets Medlemmer. Jeg vilde ønske, at denne Sag kunde afflutes hurtig, da den tidligere er gaet gennem Thinget, og der ikke er nogen egentlig Strid om Realiteten. Om der skulde finde en Afbrydelse af denne Forhandling Sted, for at Regjeringen og Forslagsstillerne kunde komme til Forhandling, eller paa hvilken Maade der nu kunde komme Enighed, skal jeg ikke blande mig i, da jeg ikke er med blandt Forslagsstillerne; men der gives jo ogsaa senere Trin, inden denne Lov bliver færdig, hvor Saadant kan ske, og det er dette, jeg vil tillade mig at anbefale til Overveielse til begge Sider. Jeg veed Intet om nogen Operationsbasis eller nogen saadan Felttogsplan, der skulde være lagt mod Regjeringen; nogen saadan kjender jeg Intet til; men jeg synes ikke at dette Forslag med Rette af Regjeringen kan betegnes som et Led i en saadan mulig tilstedeveerende Plan, idet dette private Forslag hennelig er kommet frem tidligere end Regjeringens eget Forslag i denne Samling. Jeg anbefaler Sagen for Invalidernes Skyld til enhver god dansk Mand, hvad enten han sidder heri Thinget, eller han er i Regjeringen.

Overmoes: Jeg vil med Hensyn til de Bemærkninger, der bleve fremsatte af den høitærede Conscilspræsident angaaende Betydningen af denne Lov med Hensyn til fremtidige Invalider, tillade mig at sige, at i det Mindste jeg personlig, og jeg veed Flere af Mindretallet, have op-

fattet det saaledes, som om denne Lov skulde gjælde ogsaa for fremtidige Invalider, indtil det lykkedes at faae en ny Lov ud om Invalideforsørgelsen. Jeg gjør blot denne Bemærkning, fordi jeg dertil vil knytte den anden, nemlig, at saafremt den Opfattelse havde været gjældende i Udvalgets Mindretal, at Loven kun skulde gjælde for de nuværende Invalider, tror jeg, at der var blevet stillet et bestemt Modforslag i den Henseende, hvad der, som det vil bemærkes af Mindretallets Erklæring, ikke er sket. Hvad Mindretallet har ment, er kun det, at man ved en Arbeiden for Regjeringsforslaget i dets Helhed troede bedst at fremme det samme Formaal, som Flertallet har ønsket at fremme. Man fandt fremdeles den hele Maade mere passende overfor Regjeringen, som havde forelagt et Lovforslag, der indeholdt ganske de samme Bestemmelser overfor de ældre Invalider, og det var Grunden til, at Uenigheden opstod. Det forekommer nu ogsaa mig, at dersom Forslaget var kommet frem paa et senere Tidspunkt af Samlingen, vilde dets Berettigelse have været langt større; da vilde vi kunne have set klarere i Forholdene, end vi ere istand til nu, men strax, i Samlingens Begyndelse havde jeg nær sagt, at komme frem med et saadant Forslag forekommer mig vel at kunne give berettiget Anledning for Regjeringen til om end ikke at udtale sig saa skarpt, som den høitærede Minister har gjort, saa dog ganske vist til bestemt at angive det Standpunkt, den agter at stille sig paa i den Henseende ligeoverfor de Lovforslag, der foreligge for Thinget.

Finantsministeren: Jeg finder mig forendeliget til at gjøre to Bemærkninger, og da for det Første den, at jeg naturligtvis ikke i ringeste Maade underkjender Thingets Berettigelse til at tage Initiativet i Lovgivningsager, og dernæst vil jeg sige, — ikke af Hensyn til Bemærkninger, der ere fremkomne, men af Hensyn til Bemærkninger, der muligen kunne fremkomme om, at jeg skulde have underkjendt Thingets Ret til at tage Initiativet, — at det er forekommet mig, — og det turde være, at det ikke er saa ganske ugrundet, — at man flere Gange har benyttet det paa en Maade, der kun kunde være — tilgiv, at jeg siger det — haanlig overfor Regjeringen. Det er muligt, at Ingen har ment det saaledes, det tør jeg ikke paastaar, at man har, og jeg paastaar det heller ikke; men sikkert er det, at det ikke har kunnet undgaaes, at i det Mindste mange Andre maatte mene, at det var en besynderlig Maade, hvorpaa man behandlede Regjeringen. Der er navnlig eet æret Medlem, der har sølt sig i høi Grad misforstøjet med, at jeg har brugt den Uttring, at man ikke altid har taget Hensyn til Regjeringen. Det er muligt, at man lægger mere Vægt eller Indhold i dette Udtryk, end jeg egentlig ønsker, at der skal lægges deri; men naar jeg